

DEKLARACJA KOŚCIOŁÓW CHRZEŚCIJAŃSKICH W POLSCE
O WSPÓLNYM UZNANIU SAKRAMENTU CHRZTU

Dziękując Trójjedynemu Bogu, Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu za dwa tysiące lat Nowego Przymierza i za ponad tysiąc lat chrześcijaństwa na ziemiach polskich, podpisane niżej Kościoły, w nawiązaniu do wieloletnich prac teologiczno-ekumenicznych w świecie i w Polsce oraz przyjętych wspólnie dokumentów (zwłaszcza Dokumentu z Limy, 1982), z radością uznają i potwierdzają swoją posługę poprzez chrzest, i oświadczają:

1. Jezus Chrystus, nasz Zbawiciel, sam ustanowił sakrament chrztu i polecił go udzielać (Mt 28, 19; Mk 16, 16). Chrzest jest wyjściem z niewoli (1 Kor 10, 12), wciela w Chrystusa ukrzyżowanego i zmartwychwstałego, wprowadza w Nowe Przymierze, jest znakiem nowego życia w Chrystusie, obmyciem z grzechu (1 Kor 6, 11), oświeceniem przez Chrystusa (Ef 5, 14), nowymi narodzinami (J 3, 5), przyobleczeniem się w Chrystusa (Ga 3, 21), odnowieniem przez Ducha (Tt 3, 5), zwróconą do Boga prośbą o dobre sumienie (1 P 3, 21) i wyzwoleniem, które prowadzi do jedności w Jezusie Chrystusie, gdzie zostają przewyciężone podziały ze względu na stan społeczny, rasę czy płeć (Ga 3, 27; 1 Kor 12, 13).

2. Chrzest jest z wody i Ducha Świętego; udziela się go w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Chrzest jednoczy ochrzczonego z Chrystusem, chrześcijan między sobą. Wprowadza do Kościoła i stanowi początek życia w Chrystusie, którego celem jest „uwielbienie chwały” Bożej (Ef 1, 14).

3. Ochrzczeni żyjący w jednym miejscu i czasie wspólnie ponoszą odpowiedzialność za świadectwo składane Chrystusowi i Ewangelii. Ochrzczeni żyją dla Chrystusa, dla Jego Kościoła i dla świata, który On miłuje, oczekując w nadziei na objawienie się nowego stworzenia Bożego oraz na czas, gdy Bóg będzie wszystkim we wszystkich (Rz 8, 18-24; 1 Kor 15, 22-28. 49-57) (Dokument z Limy, nr 9). Chrzest w Chrystusie jest wezwaniem dla Kościołów, aby przewyciężyły swoje podziały i w widzialny sposób zmanifestowały swoją wspólnotę.

Niżej podpisane Kościoły uroczyście uznają ważność chrztu świętego udzielonego przez duchownego tych Kościołów:

Kościół Ewangelicko-Augsburski,
 Kościół Ewangelicko-Methodystyczny,
 Kościół Ewangelicko-Reformowany,
 Kościół Katolicki,
 Kościół Polskokatolicki,
 Kościół Starokatolicki Mariawitów,
 Polski Autokefaliczny Kościół Prawosławny.

CHARTA OECUMENICA DLA EUROPY

Do Kościołów członkowskich
 Konferencji Kościołów Europejskich
 i Rady Konferencji Episkopatów Europy

Genewa/St. Gallen, w lipcu 1999 r.

Drodzy przyjaciele w Chrystusie,

Pozdrowienia w imieniu naszego jedyne Pana Jezusa Chrystusa.

Z upoważnienia wspólnego komitetu Konferencji Kościołów Europejskich [KEK] i Rady Konferencji Episkopatów Europy [CCEE] wyrażamy radość, że możemy zaprosić wasz Kościół do udziału w wydarzeniu, które rokuje, iż stanie się jedną z najważniejszych inicjatyw ekumenicznych w Europie. Dzieje się to w krytycznym momencie życia naszego kontynentu, jako że zbliżamy się do nowego milenium.

Jako załącznik znajdziecie kopię projektu proponowanej

CHARTA OECUMENICA DLA EUROPY

Chcielibyśmy wam objaśnić tło owej *Charta Oecumenica*, proces jej przygotowania i dalsze kroki, jakie należy podjąć – kroki, do których realizacji zapraszamy obecnie wasz Kościół.

Tło

Drugie Europejskie Zgromadzenie Ekumeniczne, obradujące w Grazu (Austria) w 1997 r. pod hasłem: „Pojednanie – dar Boży i źródło naszego życia” sformułowało między innymi następujące zalecenie:

Zalecamy Kościołom opracowanie wspólnego dokumentu, zawierającego podstawowe obowiązki i prawa ekumeniczne oraz wyprowadzającego z tego szereg ekumenicznych wytycznych, reguł i kryteriów, które Kościołom, ich kierownictwom i wszystkim członkom pomogą rozróżnić między prozelityzmem a świadectwem chrześcijańskim, jak również między fundamentalizmem a prawdziwą wiernością wobec wiary, a ostatecznie pomogą kształtować stosunki między Kościołami większościowymi i mniejszościowymi w duchu ekumenicznym (Zalecenia dalszych działań, 1.2).

Zalecenie to uzasadniano w sposób następujący: *Trudna sytuacja, w której z powodu różnych okoliczności znajduje się obecnie wspólnota ekumeniczna, domaga się podjęcia świadomych przeciwdziałań. Konieczne wydaje się pielęgnowanie ekumenicznej kultury współżycia i współpracy oraz stworzenie podstawy do tego zobowiązującej.*

W następstwie Zgromadzenia w Grazu, zgodnie z jego wytycznymi, dyskutowano w kręgach KEK i CCEE nad ideą *Karty Ekumenicznej*, chcąc w ten sposób przyczynić się do postępu w dziedzinie pojednania między Kościołami w Europie, a tym samym wnieść wkład do pojednania w Europie. Podczas posiedzenia w lutym 1998 r. w Rzymie wspólny komitet KEK i CCEE ustalił procedurę wdrażania tego projektu.

Zgodnie z nią w październiku 1998 r. w Cartigny k. Genewy spotkała się mała grupa robocza, wyznaczona przez KEK i CCEE, która po intensywnych dyskusjach opracowała projekt planu. Następnie KEK i CCEE powołały większą grupę, złożoną z około 40 reprezentantów różnych Kościołów europejskich (dobrych według klucza konfesyjnego i geograficznego), która spotkała się pod koniec kwietnia 1999 r. w Grazu. Grupa ta zbadała i przedyskutowała szczegółowo projekt planu. W wyniku dyskusji grupa robocza przeredagowała pierwszy projekt i opracowała dokument, który obecnie otrzymujecie.

Następny krok

Następny krok, którego czas trwania jest przewidziany na ponad rok, polega na zaproszeniu wszystkich Kościołów członkowskich KEK i CCEE do przestudiowania i przedyskutowania tego projektu, zwłaszcza pod kątem jego nowej redakcji i rozwinięcia. Przy okazji wyrażamy nadzieję, że każdy Kościół i każda konferencja biskupów wciągnie do dyskusji na temat *Karty* możliwie dużą liczbę parafii, diecezji i grup kościelnych. Należy dyskutować nad nią nie tylko w obrębie Kościołów, lecz

także w stosunkach między Kościołami, uwzględniając kontekst narodowy, aby jej wpływ na życie ekumeniczne mógł zostać właściwie oceniony.

Szczególnie zależy nam na komentarzach w ramach odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jakiej mierze cały ten dokument mógłby być przyjęty przez wasz Kościół? Czy mógłby służyć jako zachęta i apel do pogłębienia życia ekumenicznego oraz do zwiększenia współodpowiedzialności Kościołów za Europę?

2. Jakie punkty tego dokumentu należy zmienić i jak należy to uczynić?

3. Jakie ważne sprawy, w które są zaangażowane Kościoły, a które nie zostały tutaj wymienione, należałoby dodać jako uzupełnienie?

4. Jaką praktyczną wartość może mieć taki dokument oraz jak mógłby stymulować życie ekumeniczne w waszym środowisku i na płaszczyźnie ogólnoeuropejskiej?

Prosimy was o nadsyłanie odpowiedzi do 1 września 2000 roku.

Odpowiedzi Kościołów członkowskich KEK należy przesyłać pod adresem Sekretariatu Generalnego KEK w Genewie, odpowiedzi rzymskokatolickich konferencji episkopalnych – pod adresem biura CCEE w St. Gallen.

Mamy nadzieję, że ten projekt i dyskusja nad nim w waszym środowisku stworzy okazję do dalszych debat ekumenicznych. Jako KEK i CCEE oferujemy gotowość udzielania pomocy, polegającej na przykład na organizowaniu wizyt konsultacyjnych w waszym Kościele lub kraju albo na uczestniczeniu w spotkaniach, które sami zorganizujecie w celu przedyskutowania *Karty*. Chętnie wysłuchamy waszych propozycji na ten temat.

Ostatnie etapy i prezentacja *Karty*

Po 1 września 2000 r. grupa robocza zbada otrzymane odpowiedzi i opracuje ostateczną wersję tekstu, która na początku 2001 r. zostanie przedłożona wspólnemu komitetowi KEK i CCEE. Jeśli komitet stwierdzi, że przygotowany tekst może liczyć na pełną akceptację wszystkich Kościołów Europy, wówczas zostanie podpisany przez przewodniczących KEK i CCEE oraz przedłożony Kościołom europejskim bezpośrednio po Wielkanocy 2001 r. Okazją po temu będzie Europejskie Spotkanie Ekumeniczne, planowane w tym terminie przez KEK i CCEE.

Nie będzie to jednak zakończenie całego procesu, lecz dopiero jego właściwy początek. Mamy nadzieję, że *Charta Oecumenica* zostanie przyjęta przez wszystkie Kościoły jako deklaracja ich zobowiązania do wzajemnego pojednania oraz że służyć będzie wspólnemu świadectwu i służbie na rzecz pokoju i sprawiedliwości w całej Europie. W ten sposób *Charta Oecumenica* może stać się wzorcem, według którego

Kościół mogą oceniać swoją działalność, rozwój wzajemnych relacji oraz wspólne świadectwo na rzecz Ewangelii pojednania.

Oczekujemy z radością na waszą współpracę w tym przedsięwzięciu i na rychłą odpowiedź waszego Kościoła.

Zapewniamy o naszych modlitwach i najlepszych życzeniach

Wasi w Chrystusie

/-/ Metropolita Jérémie Caligiorgis
Przewodniczący
Konferencji Kościołów Europejskich

/-/ Miloslav Kardynał Vlk
Przewodniczący
Rady Konferencji Episkopatów Europy